

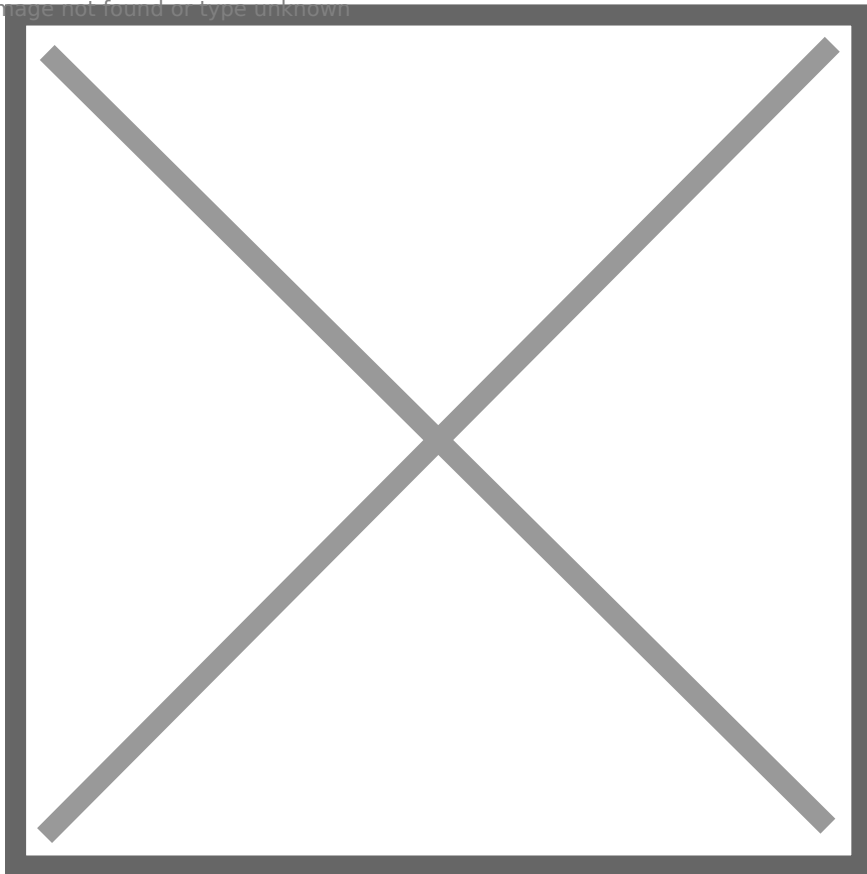
140 χρόνια από τον θάνατο του Κωνσταντίνου Κανάρη

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στις 2 Σεπτεμβρίου 2017 συμπληρώθηκαν 140 χρόνια από τον θάνατο του Ψαριανού Αγωνιστή για την ελευθερία της Ελλάδος από την οθωμανική κυριαρχία του 1821, Κωνσταντίνου Κανάρη. Είναι γνωστό σε όλους πως ό,τι ήταν ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης για την Επανάσταση του 1821 στην στεριά, ήταν ο Κωνσταντίνος Κανάρης για τον αγώνα της εθνικής παλιγγενεσίας στην θάλασσα. Γεννήθηκε το 1793 ή το 1795 στα Ψαρά, στους κόλπους μιας οικογένειας με μεγάλη ναυτική παράδοση. Από μικρός έμεινε ορφανός και ακολούθησε το ναυτικό επάγγελμα όπου από πολύ νωρίς έδειξε τα σπάνια χαρίσματά του και ανέλαβε καπετάνιος. Σε ηλικία 22 ετών παντρεύτηκε τη Δέσποινα Μανιάτη με την οποία απέκτησε επτά παιδιά.

Image not found or type unknown

Σύμφωνα με τις πηγές φαίνεται ότι δεν είχε μνηθεί στη Φιλική Εταιρεία. Ήταν ωστόσο από τους πρώτους στις επάλξεις του αγώνα με την έναρξη της Επανάστασης, που έλαβαν μέρος στον Αγώνα. Εξειδικεύτηκε στην δύσκολη και επικίνδυνη πλην αποτελεσματική τέχνη του πυρπολικού με αποτέλεσμα να καταστεί ο φόβος και ο τρόμος του οθωμανικού στόλου. Η φήμη του γρήγορα ξεπέρασε τα στενά όρια του ελληνικού χώρου και έγραψαν γι' αυτόν ο λόρδος Βύρων, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ενώ ο άγγλος ιστορικός Γκόρντον σημείωνε «είναι ο πιο έξοχος εκπρόσωπος του ηρωισμού, που η Ελλάδα όλων των εποχών μπορεί να υπερηφανεύεται».

Ο Κανάρης διακρινόταν για το ήθος του την σωφροσύνη του και την μεγάλη θρησκευτική του ευλάβεια. Λέγεται ότι μέχρι την καταστροφή της προσωπικής του πατρίδας, των Ψαρών, λάμβανε μέρος στις λιτανείες κρατώντας ο ίδιος τα εξαπτέρυγα ή τα λάβαρα. Η ακτινοβολία της προσωπικότητάς του του χάρισε την εκτίμηση των συναγωνιστών του, αλλά και ολόκληρου του Ελληνικού Λαού, ο οποίος μέχρι το τέλος της ζωής του, ακόμη και όταν έλαβε πολιτικά αξιώματα, τον αποκαλούσε «ο Ναύαρχος».

Ιδιαίτερα ενδεικτικό στοιχείο της ακεραιότητάς του είναι ότι στην μετεπαναστατική πολιτική σκηνή πρωταγωνίστησε ανιδιοτελώς και πάντα με

γνώμονα το συμφέρον της Πατρίδας

Το 1827 αντιπροσώπευσε τα Ψαρά στην Εθνοσυνέλευση της Τροιζήνας και ήταν ένας από τους πιο θερμούς υποστηρικτές του Ιωάννη Καποδίστρια, ο οποίος τον χρησιμοποίησε για την καταστολή των διαφόρων ανταρσιών στη Μάνη και την Ύδρα. Μετά τη δολοφονία του Κυβερνήτη, αποσύρθηκε από την ενεργό δράση και εγκαταστάθηκε στην Ερμούπολη της Σύρου.

Κατά την περίοδο της Βαυαροκρατίας ανακλήθηκε στην υπηρεσία και έφθασε μέχρι τον βαθμό του υποναυάρχου. Κατόπιν διορίστηκε γερουσιαστής και αναμίχθηκε στην πολιτική με το Ρωσικό Κόμμα. Συμμετείχε στην επαναστατική κίνηση της 3ης Σεπτεμβρίου 1843, που ανάγκασε τον Όθωνα να παραχωρήσει Σύνταγμα. Μέχρι την έξωση του Όθωνα χρημάτισε επανειλημμένα υπουργός και δύο φορές πρωθυπουργός (16 Φεβρουαρίου 1844 – 30 Μαρτίου 1844, 15 Οκτωβρίου 1848 – 12 Δεκεμβρίου 1849).

Το 1862 δεν δίστασε να αναλάβει την ευθύνη της ιστορικής στιγμής ως ένας από τους βασικούς εκπροσώπους της αντιοθωνικής κίνησης. Δεν κολακευόταν ούτε εξαγοραζόταν με δημόσια αξιώματα. Ο Όθων του ανέθεσε για τρίτη φορά την πρωθυπουργία με σκοπό να τον προσεταιρισθεί, ωστόσο αυτός δεν δίστασε να αρνηθεί, επειδή διέκρινε σκοπιμότητες αντίθετες με τις αρχές του και με τον τρόπο διοίκησης για τον οποίον ο ίδιος πίστευε ότι εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του Ελληνικού Λαού.

Μετά την έξωση του Όθωνα, ορίστηκε μέλος της τριανδρίας Βούλγαρη, Κανάρη, Ρούφου και ήταν ανάμεσα στους αντιπροσώπους του Έθνους που μετέβησαν το 1863 στη Δανία για να προσφέρουν το στέμμα στον βασιλιά Γεώργιο Α'. Στη συνέχεια ανέλαβε υπουργός Ναυτικών στην κυβέρνηση Ρούφου και δύο φορές πρωθυπουργός (5 Μαρτίου 1864 – 16 Απριλίου 1864, 27 Ιουλίου 1864 – 2 Μαρτίου 1865). Κατόπιν αποσύρθηκε της πολιτικής και ιδιώτευσε στο σπίτι του στην Κυψέλη (Κυψέλης 56), όπου καθημερινά δεχόταν φίλους και θαυμαστές του. Στις 26 Μαΐου 1877, σε ηλικία 82 ετών, επανήλθε στην πολιτική και ανέλαβε πρωθυπουργός στην οικουμενική κυβέρνηση που σχηματίστηκε για να αντιμετωπίσει τις ενδεχόμενες συνέπειες από τον Ρωσοτουρκικό Πόλεμο

Πέταξε προς την αθανασία επί των επάλξεων της πολιτικής στις 2 Σεπτεμβρίου 1877 και κηδεύτηκε με μεγαλοπρέπεια στο Α' Νεκροταφείο.

Ο Κωνσταντίνος Κανάρης ήταν από εκείνες τις ιστορικές προσωπικότητες που μεγαλούργησαν και αναγνωρίστηκε το έργο τους εν ζωή. Ωστόσο ποτέ αυτό δεν τον έσπρωξε προς την κενοδοξία και την κεφαλαιοποίηση της αναγνώρισης αυτής

προς ίδιον όφελος. Η ανταρσία της Ύδρας επί Καποδίστρια, την οποία ο ίδιος ανέλαβε να καταστείλει, έδειξε ότι άλλοι, επίσης σπουδαίοι συναγωνιστές του, ανέμεναν όχι μόνον αναγνώριση αλλά και υλικές απολαβές για την υπηρεσία τους στον αγώνα. Ο ίδιος κρατήθηκε μακριά από τέτοιου είδους πρακτικές αφήνοντας το παράδειγμά του ως αιώνια παρακαταθήκη για τις επόμενες γενιές.

Πηγές:

www.sansimera.gr

<https://el.wikipedia.org>